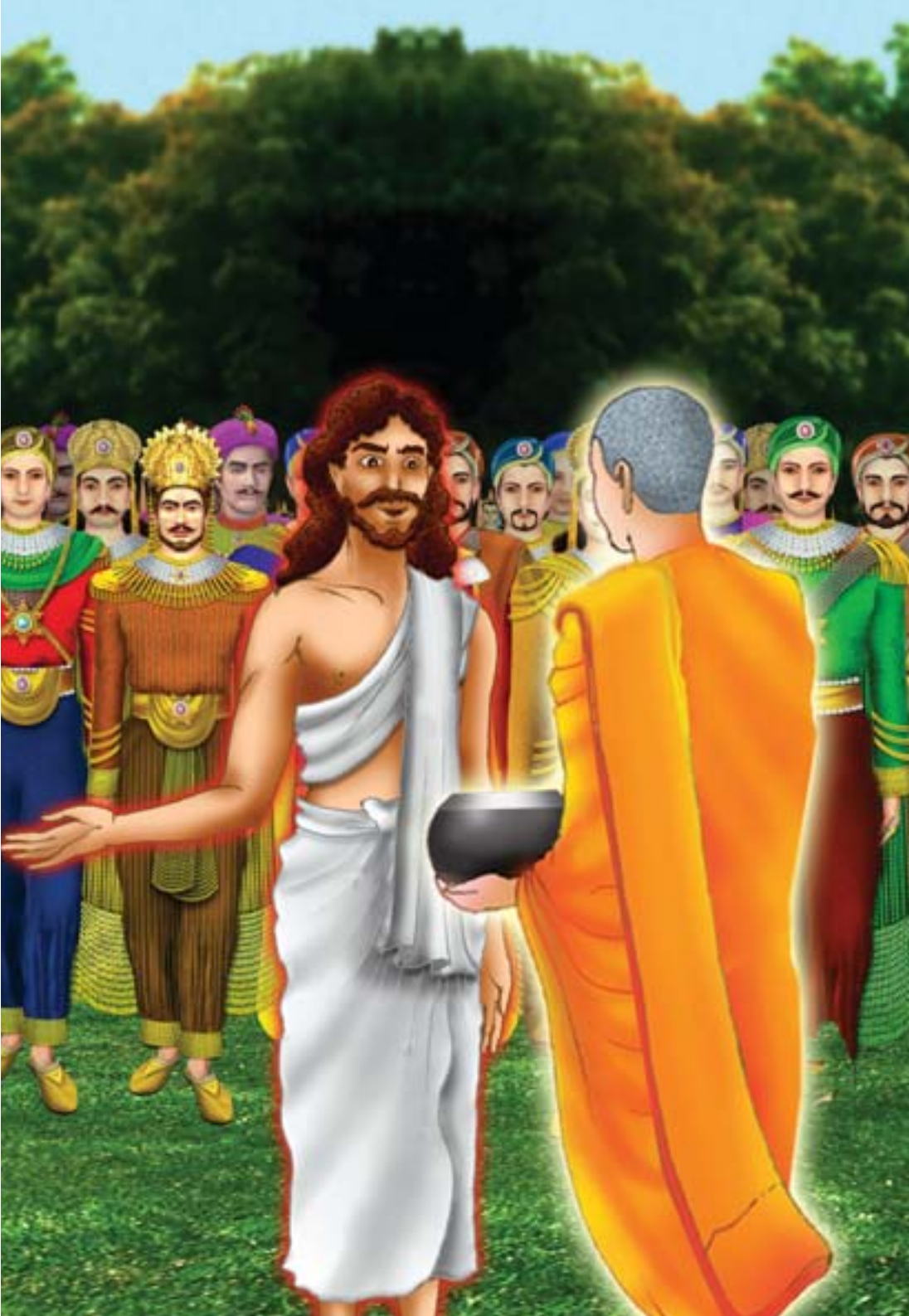




ชัยชนะครึ่งที่ ๑
(ตอน ที่ ๑ ชนะ สัจจกนิครนถ์)

พระจอมมุณีทรงรุ่งเรื่องด้วยประทีปคือปัญญา ได้ทรง
ชนะสัจจกนิครนถ์ผู้เป็นคนมีดบอดมีอหยาศัยไม่ยอมรับความจริง
มีใจคิดแต่จะยกคนข่ม ด้วยเดชแห่งพุทธชัยมงคลนั้น ขอชัย
มงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน





ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๑ ชนะสังฆกนิครนถ์)

๑๒๓

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นบุคคลผู้เลิศทั้งพระปัญญา-
วิคุณ พระบริสุทธิ์คุณ และพระมหากรุณาธิคุณ จะหาบุคคลใดๆ
ในภพทั้งสาม มาเสมอเหมือนหรือยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว พระพุท-
ธองค์ทรงมีพระพุทธานุภาพซึ่งกว้างไกล ทรงรู้แจ้งโลกและแทง
ตลอด ทั้งนิพพาน ภพสาม โลกัณฑ์ แม้พระพุทธรูปจะพรรณนา
พระคุณของพระพุทธรูปด้วยกัน ยังไม่อาจพรรณนาได้หมดสิ้น
เพราะพระคุณของพระพุทธรูปไม่มีประมาณ เป็นอจินไตย
อนันตจักรวาลก็ยิ่งแคบเกินไปที่จะพรรณนาพระคุณของ
พระพุทธรูป เราจะซาบซึ้งต่อเมื่อได้ศึกษาพระธรรมคำสอน
อย่างจริงจัง โดยลงมือปฏิบัติตามคำสอนให้เข้าถึงพระรัตนตรัย
ภายใน แล้วเราจะเข้าใจได้แจ่มแจ้ง

มีบทสรรเสริญชัยมงคลคาถา บทที่ ๖ ว่า

“สัจจํ วิหાય มติสจกฺวาทเกตุํ
วาทาภิโรปิตมนํ อติอนุญตํ
ปณฺญาปทีปชลีโต ชิตวา มุนินฺโท
ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมงคลานิ

พระจอมมุนิทรงรุ่งเรืองด้วยพระทีปคือปัญญา ได้ทรง
ชนะสังฆกนิครนถ์ผู้เป็นคนมีดบอด มีอหยาศัยไม่ยอมรับ
ความจริง มีใจคิดแต่จะยกตนข่ม ด้วยเดชแห่งพุทธชัยมงคล
นั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน”



ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๑ ชนะลัจจกนิครนถ์)

๑๒๔

เรื่องของพระพุทธเจ้าที่ทรงมีชัยชนะต่อลัจจกนิครนถ์นี้เป็นหนึ่งในพุทธชัยมงคล เพราะเป็นชัยชนะที่ประเสริฐ โดยอาศัยพุทธปัญญาที่ไม่มีใครเสมอเหมือน แม้ลัจจกนิครนถ์ที่ชาวเมืองต่างนับถือว่า เป็นผู้มียุญญามาก ยังต้องยอมรับในพระลัทธิปัญญาของพระองค์ ในเรื่องนี้ท่านกล่าวไว้ ๒ สูตรด้วยกัน คือ มหาลัจจกสูตรและจุฬลัจจกสูตร ในที่นี้หลวงพ่จะขอนำเสนอจุฬลัจจกสูตรก่อน

*สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ภูฏาการ ปามหาวัน เขตเมืองเวสาลี ลัจจกนิครนถ์เป็นลูกชายของนิครนถ์อาศัยอยู่ที่เมืองเวสาลี เป็นนักโต้วาที พุทธยกตนว่าเป็นนักปราชญ์ มหาชนต่างยกย่องว่า เป็นผู้รอบรู้เพราะเป็นอาจารย์สอนศิลปวิทยาให้กับพระกุมารของเจ้าลิจฉวี เนื่องจากทะนงตนว่าเป็นผู้มีความรู้มาก จึงเอาแผ่นเหล็กรัดท้องไว้ เกรงว่าท้องจะแตก เพราะคิดว่าภายในท้องของตนเป็นที่เก็บความรู้ไว้

วันหนึ่ง ลัจจกนิครนถ์กล่าวในที่ประชุมว่า “เราไม่เห็นสมณะหรือพราหมณ์ที่เป็นเจ้าหมู่เจ้าคณะ เป็นคณาจารย์ แม้ที่ปฏิญาณตนว่า เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ได้ตอบ



ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๑ ชนะัจฉกนิครนถ์)

๑๒๕

ปัญหากับเราแล้วจะไม่ประหม่า ไม่สะทกสะท้าน ไม่หวั่นไหว แม้แต่ผู้เดียว หากเราได้ว่าทะกับเสาทีไม่มีจิตใจ แม้เสานั้นก็ถึงอาการหวั่นไหว จะป่วยกล่าวไปโยกับมนุษย์ทั่วไป”

จะเห็นว่า เพียงความคิดเท่านั้นก็รู้แล้วว่า ลัจฉกนิครนถ์เป็นผู้ทะนงตนและมีมานะถือตัวมาก ยากที่จะมีใครมาปราบได้ เข้าวันหนึ่ง ขณะที่พระอัสสชิเถระกำลังเดินเข้าไปบิณฑบาตในเมืองเวสาลี ลัจฉกนิครนถ์เดินเที่ยวมาแลเห็นพระเถระแต่ไกล จึงเข้าไปหาพาลถามว่า “ท่านอัสสชิผู้เจริญ ก็พระสมณโคดมแนะนำสาวกอย่างไร และคำสั่งสอนของพระสมณโคดม เน้นไปในเรื่องใดมาก”

พระอัสสชิเถระตอบว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแนะนำสาวกทั้งหลายว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย รูปไม่เที่ยง เวทนาไม่เที่ยง สัญญาไม่เที่ยง สังขารไม่เที่ยง วิญญาณไม่เที่ยง รูปไม่ใช่ตน เวทนาไม่ใช่ตน สัญญาไม่ใช่ตน สังขารไม่ใช่ตน วิญญาณไม่ใช่ตน สังขารทั้งหลายไม่เที่ยง ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตน ดูก่อนอัคริเวสสนะ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแนะนำสาวกทั้งหลายเช่นนี้และคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นเรื่องนี้กับสาวกทั้งหลาย”

ลัจฉกนิครนถ์ฟังแล้วไม่คล้อยตาม กล่าวว่า “ดูก่อนท่านอัสสชิผู้เจริญ ข้าพเจ้าฟังวาตะของพระสมณโคดมเช่นนี้แล้ว



ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๑ ชนะลัจจกนิครนถ์)

๑๒๖

เห็นทีจะต้องเจรจากันสักหน่อย ถ้าอย่างนั้น ข้าพเจ้าจะไปพบกับพระสมณโคดมผู้เจริญด้วยตัวของข้าพเจ้าเอง จะได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน แล้วข้าพเจ้าจะได้ช่วยปลดเปลื้องพระสมณโคดม จากความเห็นผิดนั้นเสีย”

จากนั้นจึงชักชวนเจ้าลัจจกนิครนถ์ประมาณ ๕๐๐ องค์ ที่กำลังประชุมอยู่ในศาลาแห่งหนึ่ง เดินทางร่วมกันเพื่อจะไปโต้วาทะกับพระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อไปถึงพระอาราม ก็เที่ยวถามหาพระพุทธรองค์ว่า ประทับอยู่ที่ไหน เมื่อรู้ว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จไปปามหาวัน ประทับพักกลางวันที่โคนไม้ เมื่อพบพระผู้มีพระภาคเจ้าได้สนทนาปราศรัยกับพระองค์แล้วก็นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งพลาญทูลถามว่า “ข้าพเจ้าขอถามพระสมณโคดมหน่อยเถิด ถ้าพระองค์จะให้โอกาสเพื่อการกล่าวแก้ปัญหากแก่ข้าพเจ้า” พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อน อัคริเวสสนะ ท่านประสงค์จะถามอะไรก็เชิญถามเถิด”

ลัจจกนิครนถ์ถามว่า “พระสมณโคดมมีปกติแนะนำพวกสาวกอย่างไรบ้าง” พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสเช่นเดียวกับที่พระอัสสชิเถระกล่าวไว้ คือ “ชนร์ ๕ อันได้แก่รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ไม่เที่ยง รูปไม่ใช่ตัวตน เวทนาไม่ใช่ตัวตน สัญญาไม่ใช่ตัวตน สังขารไม่ใช่ตัวตน วิญญาณไม่ใช่ตัวตน



ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๑ ชนะสังกนิครณธ์)

๑๒๓

สังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่ใช่ตัวตน” สรุปลงให้เข้าใจง่ายๆ ชั้น ๕ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เป็นสิ่งที่ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น

นิครณธ์ได้ฟังแล้ว ไม่ยอมรับว่าสิ่งที่พระพุทธองค์ตรัสมานั้นเป็นความจริง เพราะตนเข้าใจว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เป็นอิตถาควรยึดถือไว้ จึงแสดงอุปมาว่า “พระโคตมผู้เจริญ เหมือนพืชพันธุ์ไม้อะไอย่างหนึ่ง ที่ถึงความเจริญงอกงามไพบูลย์ พืชพันธุ์เหล่านั้นทั้งหมดต้องอาศัยแผ่นดิน ตั้งอยู่ในแผ่นดิน จึงถึงความเจริญงอกงามไพบูลย์ หรือเหมือนการทำงานไอย่างหนึ่งที่ต้องทำด้วยกำลัง การงานเหล่านั้นทั้งหมดบุคคลต้องอาศัยแผ่นดินต้องอยู่ในแผ่นดินจึงทำได้ ฉนใด บุรุษมีรูปเป็นตน มีเวทนาเป็นตน มีสัญญาเป็นตน มีสังขารเป็นตน มีวิญญาณเป็นตน ต้องตั้งอยู่ในรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ จึงได้ประสบผลบุญผลบาป ฉนั้นนั้”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงย้อนถามว่า “ดูก่อนอัคคิเวสสนะ ท่านกล่าวว่า รูปเป็นตนของเรา เวทนาเป็นตนของเรา สัญญาเป็นตนของเรา สังขารเป็นตนของเรา วิญญาณเป็นตนของเรา ดังนี้มิใช่หรือ” ทรงได้รับคำยืนยันว่า “ถูกแล้ว ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้น ประชุมชนเป็นอันมากก็กล่าวเช่นนั้น”พระพุทธองค์จึงตรัสเตือนว่า “ดูก่อนอัคคิเวสสนะ ประชุมชนเป็นอันมากจักทำอะไรแก่ท่าน



ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๑ ชนะสังกนิครณ์)

๑๒๘

เชิญท่านยืนย่นถ้อยคำของท่านเถิด” สังกนิครณ์ก็ยังยืนย่นว่า
ชั้น ๕ คือ รูปเป็นตนของเรา เป็นต้น

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสต่อไปว่า “ถ้าเช่นนั้น เราจัก
สอบถามท่าน ท่านเห็นควรอย่างไร ท่านพึงแก้เช่นนั้น ดูก่อน
อัคริเวสสนะ ท่านจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน อำนาจของ
พระราชผู้มูรธาภิเศกแล้ว เช่นพระเจ้าปเสนทิโกศลและ
พระเจ้ามคธราชขอชาติศัตรู อาจฆ่าคนที่ควรฆ่า ธิบสมบัติคนที่
ควรธิบ เนรเทศคนที่ควรเนรเทศ พึงให้เป็นไปได้ในพระราช
อาณาเขตของพระองค์มิใช่หรือ”

นิครณ์ทูลตอบว่า “ถูกต้อง พระราชาเหล่านั้นยอมทำ
ในสิ่งที่พระองค์ตรัสมาแล้วทั้งหมดได้ แม้แต่เจ้าวัชชี มัลละ ก็อาจ
ฆ่าคนที่ควรฆ่า เนรเทศคนที่ควรเนรเทศได้ เพราะอำนาจของ
พระราชผู้มูรธาภิเศกแล้วนั้น ต้องให้เป็นไปได้ด้วย ควรจะเป็น
ไปได้ด้วย”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ท่านจะสำคัญความข้อนั้น
เป็นไฉน ข้อที่ท่านกล่าวว่า รูปเป็นตนของเรา อำนาจของท่าน
เป็นไปในรูปร่างว่า ขอรูปร่างของเรา จงเป็นอย่างนั้นอย่างนี้เถิด
ดังนี้ได้หรือ” เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามถึง ๒ ครั้ง นิ
ครณ์ก็ยังนิ่งเฉยไม่ยอมตอบคำถาม พระพุทธรณ์จึงตรัสว่า



ชัยชนะครั้งที่ ๖ (ตอนที่ ๑ ชนะสังฆกนิครนถ์)

๑๒๕

“บัดนี้เป็นการอันสมควร ท่านจงแก้เถิด ไม่ใช่กาลที่ท่านควรนิ่ง ผู้ใดถูกตถาคตถามปัญหาที่ชอบแก้เหตุแล้ว ถึง ๓ ครั้ง หากมิได้แก้ ศีระะของผู้นั้นจะแตกเป็น ๗ เสี่ยง”

เรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป ศีระะของนิครนถ์จะแตกเป็น ๗ เสี่ยงหรือไม่ หลวงพ่อจะนำมาเล่าในตอนต่อไป ให้ทุกท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมกันให้ดี ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ เราจะได้ไปรู้เรื่องขั้น ๕ ว่าความจริงเป็นอย่างไร หรือธรรมชั้นเป็นอย่างไร แตกต่างกันไหม สิ่งเหล่านี้รู้ได้ด้วยธรรมกาย เพราะฉะนั้น ต้องตั้งใจปฏิบัติธรรมกันทุกๆ คน

